

AQUILA

Túllépés

Az AQUILA
negyedévi folyóirata

2017/2

TÚLLÉPÉS

4. évfolyam 2. szám

Megjelent: 2017. május 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túl-
lépve: lelkiség, spirituális kultúra – filozófiai, te-
ológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és
egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága:	Negyedévi folyóirat A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.
Nemzetközi azonosítószám:	HU ISSN 2064-7700
A Túllépés bankszámlaszáma:	UNI-CREDIT bank 10918001-00000038-58540003
Alapítás ideje:	2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
A kimondhatatlan kifejezése - Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele.....	5
Az európai szemmel nehezebben érthető Hildegárd kifejezései a nem emberi fogalmakban megélt, a három dimenzió keretein messze túllépő belső lelki világról, melyben élt	
Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?	13
Bingeni Szent Hildegárd élete, Hildegárd és Avilai Szent Teréz közötti párhuzam, a SAS-ok (mint fényes angyali lények) Pával Márta írásában és Hildegárd két látomásában, földönkívüliek Hildegárdnál	
Május van, most aktuális... - Jézus Krisztus születésnapja....	21
Részlet az "Akinek füle van a hallásra, az hallja meg" című könyvből: Jézus születésnapjának dátuma, télapó-ünnep kontra Isten valósága, megdöbbentő és felforgató lelki élmények, beszélgetések Istennel	
Transzhumanizmus	28
A transzhumanizmus fogalma, kiterjesztése a materiális világ fölé álló, lelki életet élő emberre	
Impresszum	31

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok, kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a negyedik éviünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 29 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben – jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan – téves következtetésekre vezethetnek. Pl. A világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan fessegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fejr., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadványa a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más

A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele

érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, fogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kelljenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fejr., 494. o.

Marton Janka

**A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele**

Bevezetés

Azok az Istennek szentelt és az Ő szavára hangolt, Őt meghalló emberek, akik nem elvonultan élnek másoktól távol, hanem közösségben, sőt másokért dolgozva, azok a Végtelennel folytatott belső együttlétet valamilyen formában kifejezik mások számára is, hogy megmutathassák, mit élnek meg, és átadhassák Isten üzenetét. Avilai Szent Terézt, Sienai Szent Katalin vagy Eckhart Mester írásait olvasva nagyon közvetlen, évszázadok múlva is érthető, lélekemelő, de mégis racionális levezetésekkel találkozunk. Igaz, így is csak annyit értünk meg belőlük, amennyire lélekben előre haladtunk és finomra hangoltuk magunkat. Ugyanakkor Hildegárd írásait olvasva én sokáig úgy éreztem, az ő gondolkodásmódjához nehezebb közel kerülni, az ő kifejezés módja nem annyira közvetlen, sőt sokkal nehezebben érthető.

Mígnem láttam egy ősi kínai gyógyításról szóló filmet, illetve lelki vezetőm egy hildegárdi festményre azt mondta, olyan, mint egy mandala: e két élmény összeért és megértettem, hogy eddig túl „európai” szemmel néztem egy olyan személyiséget, aki bár német földön volt apáca katolikus hittel, mégis kifejezés módjában sokkal közelebb áll a keleti, mint a nyugati látásmódhoz. Így tekintve műveire, mintha egy kapu nyílt volna számomra, melyen

A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele

Úgy éreztem, már be tudok lépni és remélem, e rövid írásban az Olvasót is sikerül bevezetnem. Azt szeretném megmutatni, mennyi féle módon próbálta kifejezésre juttatni a nem emberi fogalmakban megélt, a három dimenzió keretein messze túllépő belső lelki világot, melyben élt.

A belső élmények kimondásához vezető út

Hildegárdnál már hároméves korától érzékelte környezete, hogy látomásokat él át és másként viselkedik, mint kortársai¹, így már nyolc éves kora körül az alig 6-8 évvel idősebb Jutta von Sponheim gondjaira bízta, aki bencés regula szerint élt, de a kolostor közeli remetelakba húzódva, szintén látomásokban volt része. Jutta tanította meg írni, olvasni, a Szentírás ismeretére és a zenélni is. Felháborodhatnánk, látva, ahogy kizárta őt a család és elrejtették a külvilág vizsgálódó szeme elől a szokatlan kislányt, de talán ez védelem is volt abban a korban, és lehetőség is számára, hogy 40 évig háboríthatatlanul éljen egy olyan belső életet, melyből később már erővel és legyőzhetetlenül tudott a világba kilépni. A kolostor egyre növekvő bencés női ágának Jutta, majd halála után az akkor 38 éves Hildegárd lett a vezetője. Ezután kapta azt a látomást, melyben Isten azt kérte: írja le és tegye közzé, amiket Ő mutat neki. Ekkor ágynak esett és csak akkor tudott felkelni, amikor Isten akaratának megadta magát, aki nem csak írni, hanem prédikálni és kolostorokat alapítani is küldte. Úgy érezte, szavakkal nem lehet visszaadni azokat a látomásokat, melyek oly elementáris erővel ragadták el, és nem is értette, miért neki kell másokhoz szólni, amikor annyi szolgálja van az egyházban Istennek. Ezt a választ kapta az Úrtól: *„Esendő anyag, tapasztalatlan nő, tanulatlan bármifajta földi tudományban. Nem értesz tudós férfiként az írássok olvasásához. Egyedül az én fényem érintett, mely bensődet égő napként izzítja át. Kiáltsd és hirdesd és írd ezeket az én misztériumaimat, melyeket titokteljes látomásban látsz és hallasz. Ne vonakodj tehát, hanem beszélj el, ami szellemedbe hatol, ahogy én beszélek általad, megszégyenítésére azoknak, kik az egyenes utat kellett volna, hogy mutassák népemnek, de züllöttségükben megtagadták azt a kötelességüket, hogy nyíltan prédikálják az igazságot, amit pedig jól ismernek. Mert nem hajlandók lemondani az őket leigázó gonosz vágyaikról, s az igaz szó hallatára elvörösödve menekülnek az Úr ábrázata elől.”* Így tehát Hildegárd, mivel ő Isten

¹ 3 éves korától fényjelenségeket látott. 5 évesen pedig például látta a megszületett kis borjút az akkor még vemhes tehén mellett, melyet el is mesélt, nem igazán értették meg őt, de amikor a kisborjú megszületett, pont olyan volt, amilyennek a kislány leírta. Vö: Carol Red-Jones: Hildegard von Bingen, Women of Vision, 2004, Paper Cane Press.

utasításait sohasem kerülte ki, elkezdte közölni a világgal, amit Istenben megélt.

A Megváltás tüzes műve

Rendkívül vizuális, formákkal, színekkel teli, érzékletes képekkel és egymásba fonódó szimbólumokkal áthatott teológiai műveinek középpontjában az emberiség születése, Istentől elszakadása és a Megváltóval való visszatérése áll, megláttatva az egyház és Isten segítő lényének szerepét. Scivias című írásának 2. fejezete, a Megváltás tüzes műve² képein keresztül szeretnék ízelítőt adni kifejezőmódjából, mely korában, a 12. században egészen egyedi volt (bár igyekezett bibliai idézetekkel és hosszas, egyházasabb szófordulatokkal elfogadhatóbbá tenni mondanivalóját, néha talán túl is magyarázva, hosszadalmasan, aprólékosan kifejtve a víziókat.)

Az Urat általában ragyogó tűzként érzékeltette, melyet így magyarázott meg: „Az Élő és Mindenható Istenre vonatkozik a ragyogó tűz. Legfénylőbb világosságát soha, semmilyen gonoszság nem sötétíti el. Megfoghatatlan Ő, aki soha, semmilyen megosztással nem lesz megosztható (...) Kiolthatatlanul létező, mint a véget nem érő teljesség és egészen eleven” Krisztus Atyával való egységét is a ezáltal fejezte ki: „És ekkor a földön is fény jelent meg és izzott mint a hajnalpír. Csodálatos módon ugyanaz a láng égett benne, de anélkül, hogy a ragyogó tűztől elvált volna.” A Szentlelket pedig mint az embert lángra gyújtó parazsat érzékeltette, mely szintén a Tűz része, az embert fellobbantó.

Az embert pedig tűzzé válni képes lényként mutatta be, aki számos belső és külső akadályon halad át: „Egy tüzesen égő fényt láttam, oly nagyot, mint egy nagy, magas hegy, melynek legmagasabb csúcsa, mintha számtalan lángnyelvvé osztódna. És a fény előtt egy sereg fehér ruhás ember állt. Mellüktől egészen a lábukig kifeszített fátyolféle látszott, melyen kristályként sugárzott át a fény. Azonban a tömeg előtt, mint egy úton, döbbenetes méretű és hosszúságú féregszerű fenevad hevert a hátára fordulva. Iszonyatot és dühöt árasztott e leírhatatlan látvány. Balján piac volt, ahol az emberek drága értékeit, a világ örömeit és más különféle árukat kínáltak megvételre. Néhányan azonban sietősen haladtak tovább anélkül, hogy bármit is vettek volna. Ezzel szemben mások megfontoltan lépkedtek és buzgó adásvételbe merültek.” Több látomásában kihűlt csillagként, göröngyként mutatja meg az embert, akit Krisztus segít az ébredésben és ment meg: „a hajnalpír ragyogásából előlép egy Fényember, aki a sötétségre

² <https://terebess.hu/keletkultinfo/lexikon/bingen.html#1>

A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele

önti fényét, de amaz visszalöki. Vérvörösen akkor, majd elsápadva oly hatalmas csapást mér a sötétségre, hogy a benne fekvő ember, érintésére láthatóan fényleni kezd és felkelvén, előlép a sötétségből."

Látomásaiban az egyház egy olyan anya, mely magába öleli, magában átfomálja és fényesebbé formálva Isten elé teszi gyermekeit. Leveleiben éles szóval bírálja és feddi meg azokat az egyháziakat, akik nem ezzel a lehajlással, fölemeléssel és tiszta, Istenért végzett tevékenységgel végzik hivatásukat. Ugyanakkor láttatja azt is, a hívek egységes külső látszata mögött mennyiféle szív rejtőzik. „Láttam ekkor, hogy amint egy szentelt ruhákba öltözött pap az isteni titok ünneplésére az oltárhoz lépett, hirtelen tündöklő fénysugár szállt alá az égből. Angyalok követték és a fény elárastotta az oltárt. Ez a jelenés addig tartott, míg a szent áldozás befejeztével a pap el nem távozott az oltártól. Miután elolvasta a béke Evangéliumát és előkészítette a felszentelés számára az áldozati adományt, a mindenható Istent dicsőítő énekbe fogott: "Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus, Deus Sabaoth!" és kezdetét vette a kimondhatatlan misztérium. Ebben a pillanatban megnyílt az ég. Leírhatatlan tisztaságú fény tüzes villáma hullt a magasztos áldozati szentségre és egész dicsőségében átáramlott rajta, mint a tárgyra sugárzó, azt átvilágító napfény. És a villámló fény az áldozati adományt felfoghatatlan magasságba, egészen a menny legbelsejéig emelte, hogy azután újra visszahelyezze az oltárra, pontosan úgy, ahogy lélegzetvételnél szívja be és leheli ki újra a levegőt az ember (...) Amikor tehát a többi ember a szent szakramentum átvételére a paphoz járult, őt különböző csoportot vettem észre közöttük. Egyeseknek világított a testük és tüzes volt a lelkük, mások teste árnyékszerűnek tűnt, lelkük sötét volt, megint másoknak bozontos szőrzet fedte a testét és lelkükön az emberi mocskok sokféle szennye hemzsegett. A negyedik csoportban lévők testét köröskörül éles tüskék borították és lelkükön mintha a belpoklosság bélyegét viselték volna. Végül az utolsónak vérzett a teste és lelkük rothadó hullabűzt árasztott. Ezek közül a szentség vételekor egyesekre mintha tüzes ragyogás áradt volna, másokat pedig egy borús felhő sötétségbe temetett." Ugyanakkor Hildegárd nem vetette meg a bűnös embert, hanem meg akarta gyógyítani lelkileg, és a betegségben szenvedőket testileg is. Úgy gondolta, hogy ha az ember nem él harmóniában az univerzummal, ha törés keletkezik benne, abból betegség származik. Itt tartom fontosnak kiemelni, hogy lássuk, ez az elragadtatásokban élő nő mennyire gyakorlati ember is volt!

A kolostorkertben számtalan gyógynövényt termesztett, melyekből különböző főzeteket, gyógyszereket, kenőcsöket készített.

A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele

A beteget egy lelki-testi egységnek tekintette, és a testi bajokat a kínai gyógyításhoz hasonlóan a lelki egyensúly visszaállítása mellett ételekkel, italokkal igyekezett orvosolni. Kitapasztalta a különböző növények és ásványok különféle tulajdonságait (Ild. *Physica, Liber simplicis medicinae*, avagy a Természet gyógyító ereje című művét). Nemcsak a tünetet kezelte, hanem kereste a kiváltó okot, több szinten. Holisztikus szemlélettel a beteg lényt egy olyan egységnek tekintette, melyben a természetben megtalálható elemekhez hasonló folyamatok mennek végbe, és az azokra hatni kívánó sajátos rendszerét olyan jól működtette, hogy híre ment gyógyító tudásának és messzi vidékekről is érkeztek hozzá gyógyulásra váró szenvedők (gyógyított pl. kelést, bélpoklosságot, köszvényt, szembetegséget, belső szervek betegségeit, volt receptje fogínyápolásra, meddőségre, májbetegségekre, gyomorbajokra és állatok sokféle bajainak gyógyítására is.)

Lingua ignota, a titkos nyelv

Hildegárdtól ránk maradtak „titkos nyelv” eredete és célja is homályos. Ránk maradt egy glosszárrium és az ettől független titkos betűk jegyzéke, de összefüggő szöveggként csupán csak néhány sor³. Mintha keveredne benne a latin nyelvtan héber és görög hangzású szavakkal. Máig nem sikerült a kutatóknak a szöveget teljesen lefordítani. Mi lehetett Hildegárd célja ezzel a nyelvvel? Egyesek szerint egy ideális, univerzális nyelv létrehozása volt⁴. Talán egy olyan fogalmi rendszerrel rendelkező nyelv megteremtésére törekedett, melyen keresztül a misztikus tapasztalatot könnyebben ki lehet fejezni? Ha egy-egy tudományágnak meglehet a saját nyelvezete, amit laikusként sokszor egyáltalán nem is értünk, vagy gondoljunk a jogi vagy pénzügyi nyelvezetre, akkor miért ne lehetne a misztikus tapasztalatok világának is saját fogalomtára, melyben nem az eddig használt, elkoptatott szavak szerepelnek, hanem friss, újszerű tartalmat hordozók? Talán volt, akikkel közösen használták is ezt a nyelvet? Nem tudjuk, csak fikciók vannak, de érezzük itt már azt a határvonalat, ami a misztikus tapasztalat kimondhatatlanságára mutat.

³ „O *orzchis* Ecclesia, girded with divine arms, and adorned with hyacinth, you are the *caldemia* of the wounds of the *loifol*, and the city of sciences. O, o, you are the *crizanta* in high sound, and you are the *chorzta* gem.” Magyarul körülbelül: „Ó *orzchis* Gyülekezet, isteni kezekkel övezve, jácinttal díszítve, te vagy a *caldemia*-ja a *loifol* sebeinek, a tudományok városa. Ó, ó te vagy a magas hangban a *crizana* és te vagy a *chorzta* kincs.”

⁴ http://www.wikiwand.com/hu/Lingua_ignota

Misztikus rajzok

Hildegárd rajzainak elemzéséről a Tüllépés [2014/2](#) számában már esett szó, így az ott leírtakat már nem ismételném. Egy ott nem tárgyalt, mandálákhoz hasonlóképpel kapcsolatos látomását idézem elő most Hildegárdnak, mely nagyon jól bemutatja azt, hogy látomásaiban más, nem emberszerű és alak nélküli lényekkel is találkozott. „Az égi magasságokban ragyogó fényességű szellemi seregeket láttam. (Kívülről) az első seregnek

emberi vonásai voltak, de voltak szárnyaik. A második seregnek ugyanígy, de mellükön, mintegy tükörben, ott ragyogott az Ember fiának képe is. Korona formájában rendeződtek öt további sereg köré. Az öt közül az elsőben igen ragyogó emberalakok tűntek fel. A második sereg fényessége akkora volt, hogy nem tudtam rájuk nézni. A harmadikban márványszerű emberfejek jelentek meg, égő fáklyákkal a fejükön. A negyedikben sisakokat hordtak és márvány tunikát. Az ötödikben köröket láttam, nem volt emberi kinézetük, és pirosan ragyogtak, mint a hajnal. Ezek a seregek koronaszerűen rendeződtek el két további sereg körül. Ezek közül az első sereg tagjai telve voltak szemekkel és szárnyakkal, a másodikéi pedig lángoltak, mint a tűz. És mindezek a seregek szépséges hangon énekeltek Isten csodáiról, amelyeket az áldott lelkekben végbevisz.”⁵ Gyakran hallott olyan égi harmóniákat, melyet leginkább a zenéhez tudott kapcsolni és azzal kifejezni.

Misztériumjátékok, versek, zene és tánc

Ahol a szavak világa már kevés volt, ott kezdődött a zene és a tánc. Csodálatos, gregorián jellegű, de a szokásos gregoriánál nagyobb hangterjedelemmel rendelkező és eltérő ritmusú [énekeket](#) írt az apácák számára, akikkel ezen kívül lelki történeteket adtak elő táncban is és misztériumjátékokban. Ennek megva-

⁵ <https://ursuslibris.hu/hildegard-latomasok/>

A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele

lósulásáról sem sok biztos fogalmunk van, ami ránk maradt, ezekből a szöveg és a dallam, pl. az Ordo Virtutum énekes misztériumjáték szövege, mely nyolc női előadóra és egy férfihangra íródott. Ebben a különböző erők vonzásában álló lélek küzdelmeit játszóták el, ahogy egyik részről az Isteni erők vonzó és logikusan is meggyőző hatása húzza a lelket felfele, a különböző erényekkel, másik részről pedig a negatív erők igyekeznek elbizonytalanítani az úton haladót. Álljon itt pár részlet: „AZ ISTENI ERŐK: *Jer velünk, járni utunkon,/nem botlasz majd soha miközöttünk,/és Isten meggyógyít.*” „A LÉLEK IGAZ BÁNATBAN AZ ISTENI ERŐKHÖZ: *Bűnös vagyok, ki elszöktem az Élettől:/megyek hozzátok/üszkös sebekkel bontottan,/hogy fölém emeljétek a megváltás pajzsát./Ó ti,/a Királynő seregében küzdők,/szűz liliomok, bíbor-ékesek,/forduljatok felém,/ki idegenbe, száműzetésbe szöktem előletek:/segítsetek, hogy a Fiú véreben/fölemelkedhessen!*” „AZ ISTENI ERŐK: *Ő szökött lélek, légy állhatatos,/s övezd fel magad a Fény fegyverével.*” „AZ ÖRDÖG: *Ki vagy te?/Honnan jössz?/Átkaroltalak már, s messze vezettelek,/s lám csúffá teszel engem,/visszafordulván./De meglátnod majd: küzdve erősen/bukásba taszítlak.*” „A BŰNBÁNÓ LÉLEK: *Megértettem én:/a te utad mind-mind gonosz ösvény,/így hát elmenekültem tőled./Most már, ravasz ármító,/küzdeni fogok ellened./Jöjj hát királynő,/szelíd Alázat: segíts,/gyógyírjaiddal/kenegezz engem.*” „AZ ISTENI ERŐK: *Visszavezetünk, nem hagyunk téged cserben,/s a mennyei seregek/ujjongva fogadnak majd.*” Hogy milyen táncot, koreográfiát adhattak elő, nem tudjuk, de Hildegárd nem szerette a lehangolt, egysíkú életmódot, így bizonyára életteli, de nagyon légies előadások lehettek ezek. Az apácái hétköznapi életére is igaz volt, hogy bár a kolostorokban rend volt, fegyelem, de nem volt komorság vagy oktalan sanyargatás. Jól példázza ezt, hogy ünnepeken viselhettek ékszereket is és szép ruhába öltözhettek, hogy Krisztus menyasszonyaiként így is ragyogjanak.⁶ Fontosnak tartotta, hogy a nővérek a munka és ima mellett megfelelő mennyiséget pihenjenek is, egészségesen étkezzenek és néha gyógyfürdőt is vegyenek.

A lélek szabadsága

Hildegárdot nem tekinthetjük a valós világtól elszakadt teremtménynek. Hathatósan igazgatta a kolostorokat, nagy terület bejárva prédikált (60 és 80 éves kora között három nagy útra prédikációs útra is indult), közben tanácsot adott királyoknak, ne-

⁶ vö: Nancy Fierro: Hildegard von Bingen and Her Vision of the Feminine, 1994, Sheed & Ward

A kimondhatatlan kifejezése -
Szent Hildegárd sajátos tanúságtétele

meseknek, és még nyolcvanévesen is ki tudta küzdeni, hogy a kolostora ellen közel egy évig érvényben lévő egyházi tilalmakat feloldják. Ám sok tevékenysége közben lelkének egy része Isten világában maradt. *"Amit látok, nem a térhez kötött fény – írja –, sokkal fényesebb, mint a világító napot rejtő felhő, melyben sem magasságot, sem szélességet, sem hosszúságot nem tudok megkülönböztetni... Ahogy Istennek tetszik, úgy emeli lelkemet majdnem az égbolt és a változó légrétegek magasába, majd azonnal tovább különböző népek közé, legyenek a Távol-Keleten vagy ismeretlen vidékeken... De ezeket a dolgokat nem külső szemeimmel látom, vagy amit hallok, nem külső füleimmel hallom, és nem a szív érzésével értem meg, vagy esetleg az öt érzékszerv együttes munkájával, hanem csak és kizárólag a lelkemben... Külső szemeim mégis nyitottak, sohasem csukódnak le, ébren látom mindezt éjjel és nappal."*⁷ Hildegárd olyan, mint egy magasban szárnyaló különleges tollú madár, mely bár érinti a földet és sokszínű tollain megannyi módon önti le a fényt, mégis alig érinti azt, belső lényege a magasságban szárnyal. Körülbelül 40 év után küldte Isten, hogy induljon másokért, hogy tanítson másokat is repülni: tisztán élni, égre tekinteni, meghallani Isten hangját. Ezután még 40 évig dolgozott értünk, emberekért, Isten parancsára, hátha fellebben számunkra is a fátyol, ami mögött a Végtelen Isten csodálatosan gazdag világa sejlik.

A cikk írója: **Marton Janka**, az ELTE tanítóképző karán vizuális nevelés szakon művészettörténet tárgyban diplomázott Krisztus-ábrázolásokból. Eddig rövid írásai jelentek meg az AQUILA Magazinban és a Túllépés első számában. 20 éve az AQUILA közösség tagja.

Egy másik megközelítés, Hildegárd másik oldala..., remélem /szerkesztő/ kétszer ugyanarról a Szentről, viszont más felfogásban nem lesz unalmas...

Rizmayer Péter

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

Jelen írás négy részből áll. Az első részben Bingeni Szent Hildegárd életéről írok, a másodikban Bingeni Szent Hildegárd és Avilai Szent Teréz közötti párhuzamosságról. A harmadikban a SAS-okról (fényes angyali lények), arról, hogy Pával Márta „Akinek füle van a halálra, az hallja meg!” című könyvének segítségével hogyan értelmezhető a „sas” Hildegárd két látomásában. Az utolsó fejezetben írok arról, hogy vajon ismert-e földön kívüli lényeket. A dolgozat a címben olvasható kérdésből indult ki, született meg, és bár fentiek alapján több mindent is érint, végül ennek a kérdésnek a megválaszolásába fut bele, ezzel végződik.

Élete

Bingeni Szent Hildegárd egyike volt a katolikus nagy női misztikus szenteknek. 1098 és 1179 között élt. Nemes családból származott. Már gyermekként látomásai voltak. Önéletrajzában így ír: „Háromesztendősen oly nagy fényességet láttam, hogy lelkem beléremegett, ám gyermek lévén, szólni még nem tudtam róla... Mire a tizenötödik esztendőt betöltöttem, sok látomásban volt részem, s némelyeket közülük egyszerűen elmeséltem, úgy, hogy ki hallgatták, csodálkoztak, vajh honnan és kitől jöhettek. Ekkor magam is

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

elámultam és amennyire csak tudtam, magamba rejtettem a látomást."8 Szülei látva ezt a rendkívüli képességét a gyermeket Istennek ajánlották. 6 évesen már a Glan és Nahe folyó közötti gyönyörű vidékén található bencés apátságban látjuk Jutta von Spanheim apátnő gondjaira bízva. Tizennégy és tizenhét éves kora között tudatosan a kolostori élet mellett döntött, a bencés Regula szerinti fogadalmat tett. Bár önmagát indoctának „tanulatlanoknak” nevezte, az istentisztelet és liturgia megértéséhez szükséges latin nyelvet elsajátította, írása alapján lelkesen tanulmányozta a Bibliát, a középkori szerzőket, az egyházatyákat. Jutta halála után 1136-ban a közösség vezetőjének választotta. Harmincöt évig élt a kolostor falai között teljes ismeretlenségben, amikor Isten 1141-ben hatalmas tűzként és vakító fényességgént betört az életébe ("1141-ben, amikor 42 éves és 7 hónapos voltam, tüzes fény villámlott alá a derült égből. Áthatolt agyamon, felizzította szívemet és keblemet, miként a láng, amely azonban nem égetett, hanem melegített, mint a Nap melegíti azokat a tárgyakat, amelyeket sugarai érnek. Egyszerre megvilágosodott előttem az írás [Biblia] értelme."9) és nagy mű megalkotásával bízta meg: „Amit látsz s hallasz, írd le!"10 Hildegárd megrémült, nem volt bátorsága a nyilvánosság elé lépni. Megbetegedett és ágynak esett, majd amikor felismerte, hogy amikor írni kezd, betegsége alább hagy, megbizonyosodott Isten akaratáról. A következő tíz évben megírta első művét *Scivias, tedd az utakat!* címmel. Nehéz küzdelme volt azzal, hogy a látottak gazdagságát a nyelvbe beleszöje.

Hildegárd számára az ismertséget egy csapásra az hozta meg, amikor III. Jenő pápa (miután Hildegárd látnoki képességét papokból álló szakértőkkel megvizsgáltatta) a Tridenti Zsinaton (1147-1148) a bíborosok, püspökök, papok és teológusok gyülekezete előtt személyesen olvasott fel a *Scivias*ból, és megerősítve látnoki képességét levélben szólította fel, hogy látomásait jegyezze le. Isten egy ilyen látomásában mutatta meg számára azt a helyet, ahova gyülekezetének új kolostort kellett építenie: Rupertsberget, Rupert hegyét, átellenben Bingennel. Az alapítás terve nagy ellenállást váltott ki a disibodenbergi kolostorban, de miután a nehézségeket sikerült leküzdeni, 1150-be átköltözött az új kolostorba (8 évvel később bölcs belátással és jogi leleménnyel oklevélben is rögzítette két kolostor közötti jogviszonyt). Ezt a tevékenységét

⁸ Adelgundis Führkötter: *Bingeni Hildegárd élete ahogyan Gottfried és Theoderich szerzetes a XII. században lejegyezte*, Ursus Libris, 2004, 13.

⁹ Palánki Tamás István: *Hildegard von Bingen* (<https://kulturtortenet.blogspot.hu/2013/06/hildegard-von-bingen.html>)

¹⁰ Adelgundis Führkötter: i. m.: 14.

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

folytatta, amikor 1165-ben megszerzett és benépesített egy akkoriban üresen álló eibingeni Ágoston-rendi kettős kolostort, amelyet hetente kétszer keresett fel. Az életrajzában leírja, hogy nagy fájdalmat okozott Számára, amikor a Rupertsbergbe költözést követő kezdeti nehéz években voltak olyanok leányai közül, akik nem akartak eleget tenni a szükséges lemondásoknak, az apátnő iránt engedetlenek voltak és végül visszatértek a világi életbe.

Hildegárd nem csak látomásait jegyezte le, de írt természetrajzi és gyógyászati műveket (a tudomány Őt tartja az első német orvos- és természettudósnak¹¹, H. Fischer írja róla, hogy a XX. század kezdetéig senki sem írta le a Rajna és mellékfolyóinak halfajait ilyen részletességgel¹²), komponált, és kiterjedt levelezést is folytatott. Gyakran írt merész hangú leveleket a keresztény világ vezetőinek. Figyelemre méltó Barbarossa Frigyes császárnak írt levele, amelyet a császár által kinevezett harmadik ellenpápa (III. Calixtus) fellepése után írt: „Aki van, így szól: Az engedetlenséget elpusztítom, magam őrlöm fel ellenállását azoknak, kik velem ellenkezni mernek, jaj a gonoszoknak, az engem megvetőknek s gaztetteiknek. Érts szót király, ha élni akarsz, különben keresztüldöf kardom.”¹³ Hildegárd egész életében szinte mindig beteg volt, de betegségei ellenére 1158 és 1171 között nagyobb prédikációs utakat tett, ami sok erőfeszítést igényelt és kellemetlenségekkel jártak. 15 kisebb kolostorban fordult meg, öt városban, ahol nyilvánosan prédikált a néphez és a klérus tagjaihoz is. Kölnben fellépett a katharok ellen, de mindenekelőtt a papokat szólította fel, hogy buzgón hirdessék az evangéliumot és mutassanak jó példát: „Nincs szemetek, ha műveitek az emberek előtt nem ragyognak a Szent Lélek tűzében és nem mutattok életetekkel szakadatlan jó példát. Ahogy a szelek fújnak, bejárva az egész földgolyót, úgy tanaitokkal a nép számára nektek is akár a gyors szélnek kell lennetek, ahogyan meg van írva: „Minden földre eljut szózatuk.” Ti pedig tűritek, hogy holmi odavetődő világi személy benneteket megbénítson. Egyszer katonák vagytok, másszor szolgák, majd bohócok. De üres tevé-vevésetekkel legfőbb csak néhány legyet űztök el a nyárban.”¹⁴ Hildegárd bárhol járt, szavaival megigézte a hallgatóságát. Nagy csapás volt számára 1173-ban Volmár bencés szerzetes halála, aki tanítója és titkára is volt egyben és aki műveit átnézte és javította.

1177-től Gembloux-i Wibert szerzetes volt Hildegárd segítőtje, aki amikor arra kérte, hogy részletesen írja le látomásinak mibenlétét,

¹¹ Lásd Kemenczky Judit: *Hildegard von Bingen tér-idő-órája* (<https://terebess.hu/keletkultinfo/bingen.html#8>)

¹² lásd Adelgundis Führkötter: i. m.: 29.

¹³ Uo. 26.

¹⁴ Adelgundis Führkötter: i. m.: 32.

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

Hildegárd 77 évesen így vallott: „*E dolgokat nem testi szememmel látom és nem testi fülemmel hallom, hanem inkább lelkemben látom, miközben szemem nyitva és sohasem esem ájult önkívületbe, hanem éjjel és nappal ébren látom őket. A fény, amit látok, nem térhez kötött. Mérhetetlenül fényesebb, mint egy felhő, mely a napot takarja. Nem látok rajta sem magasságot, sem hosszúságot, sem szélességet. Úgy mondják nékem, ez az élő fény árnyéka. Ebben a fényben látok némelykor, ám nem mindig, egy másik fényt, melyről azt mondják, az az élő fény. Mikor és hogyan látom, nem tudom megmondani. De míg látom, minden szomorúság és félelem távozik tőlem, s úgy érzem magam, mint egy fiatal leány, s nem mint egy öregasszony.*”¹⁵ Hildegárdnak 81 évesen, néhány hónappal halála előtt még egy nehéz próbatételt kellett kiállnia, ugyanis kolostorát kiközösítették (az oltáriszentséget elvitték, a misézést illetve mindenféle liturgiát és éneket betiltottak). Ennek oka az volt, hogy engedélyezte, hogy a rupertsbergi zárda temetőjében eltemessenek egy exkommunikált (kiközösített) nemesembert, aki halála előtt a kolostorban bűnbánatot tartott, megbékélt az egyházzal és felvette a szentségeket. Amikor a mainzi egyházi hivatal erről tudomást szerzett, követelte, hogy a férfit hantolják ki. Hildegárd megijedt, de Istentől egy látomásban azt az utasítást kapta, hogy a halottat hagyja a megszentelt földben és harcoljon az igazáért. Hildegárd tollat ragadott és többször elment Mainzba a prelátusok elé. Amiatt, hogy Mainz érseke a harmadik Lateráni Zsinaton Rómában tartózkodott, az ügy több hónapot is elhúzódott, de végül sikerült tisztáznia. Mainz érseke Rómából írt levelében többek között ez olvasható: „*S egyben esdekelve és könyörögve kérjük Szentségedet: Ha ezen ügyben hibánk vagy tudatlanságunk folytán terhedre voltunk, ne vond meg attól könyörületedet, ki bocsánatodat kéri.*”¹⁶ Néhány hónappal később, 1179-ben Hildegárd elköltözött ebből az árnyékvilágból.

Párhuzamok Bingeni Szent Hildegárd és Avilai Szent Teréz között
Mindenképpen ide kívánczik, hogy Szent Hildegárd és Avilai Szent Teréz, az AQUILA lelki anyja között néhány párhuzamot megemlítssek. Anélkül, hogy mélyebb elemzésbe elemzésébe belemennék, a legfontosabb az, hogy mindketten misztikusak voltak, mindketten személyesen beszélgettek Istennel, s tetteiket Isten sugallatára cselekedték.

¹⁵ Uo. 13.

¹⁶ Uo. 37.

Mindketten egyháztanítók. Mindkettejüket Isten közel ugyanabban az életkorban hívta el a mélyebb útra és léptek a nyilvánosság elé: Hildegárd 42, Teréz 40 éves volt. Mindketten alapítottak kolostort (Szent Teréz összesen tizenhét női és tizenöt férfi kolostort alapított). Mindkettejüknél olvasható, hogy az első alapítás környezetükben milyen ellenállást váltott ki és milyen ribillióval járt. Mindketten írtak életrajzot és könyveket az Istennel való beszélgetések tapasztalatiról, illetve írtak verset és dallamot szereztek. Mindketten betegesek voltak, de Isten ügyében ez sosem hátráltatta őket. Jellemük hajlíthatatlansága, keménységük, éles megfigyelőképességük, sokoldalúságuk és a misztikus lelkiület mellett a világ dolgaiban való okosságuk ugyancsak összeköti őket. Mindkettejüknek különleges a nyelvhez való viszonyuk. Hildegárdról tudjuk, hogy isteni sugallatra tanult meg latinul, illetve kapott látomás alapján egy nyelvet is alkotott. Fennmaradt az általa ismeretlen nyelvnek (lingua ignota) nevezett beszéd szójegyzéke is, amelyből öt szót egyik versében (*O orzchis Ecclesia...*) a latin szövegbe beépítve fel is használt. 17 Szentként Ő a nyelvészek és az eszperantisták patrónája¹⁸. A *Szentek életében* többek között az alábbiak olvashatóak Róla: „Ám Hildegárd valójában inkább művész, mint tudós, akit Isten gazdag képzelettel és művészi érzéssel áldott meg. Művészi alkotóerejét a latin nyelvben is megcsillogtatta. Költeményei és dalai a középkori irodalom szakértői szerint csak a Sankt Gallen-i Boldog Notker (lásd: 192. o.) műveihez hasonlíthatók.”¹⁹ Avilai Szent Terézről tudjuk, hogy a spanyolok nemcsak védőszentjüként, de irodalmi nyelvük egyik megteremtőjének is tisztelik.²⁰ Egy helyen a következőket olvashatjuk: „A spanyol Ávilai Szent Teréz a XVI. században olyan nyomot hagy a barokk

¹⁷ Lásd Palánki Tamás István: *Hildegard von Bingen* (<https://kulturtortenet.blogspot.hu/2013/06/hildegard-von-bingen.html>) és Polgár Anikó: *Hildegardis Bingensis* (http://magyar-irodalom.elte.hu/palimpszeszt/16_szam/03.htm)

¹⁸ Lásd: Polgár Anikó: *Hildegardis Bingensis* (http://magyar-irodalom.elte.hu/palimpszeszt/16_szam/03.htm)

¹⁹ <http://www.katolikus.hu/szentek/0917-424.html>

²⁰ Lásd Török Csaba: *Teréz 500* (<http://www.magyarkurir.hu/nezopont/terez-500>)

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

stílusú katolikus vallásos költészetben, mint a messze múltban Szaphó a szerelmi lírában."

21 Mind Szent Hildegárd, mind Szent Teréz olyan zsenik voltak, akiknek a nyelvhez való viszonyuk is rendkívül egyedi volt és a tekintettel arra, hogy az új, addig azon a nyelven le nem írt, és nem evilági dolgok közlése szétfeszítette annak kereteit, ebben is újat alkottak. Ezt csak úgy lehetett megtenni, ha rendkívül rugalmasak voltak mind az isteni közlések befogadásában, megértésében, mind annak közvetítésében. Ez azt jelenti, hogy Isten a közvetítés kegyelmét is megadta, hiszen a két szent személyében olyan emberek számára adott látomásokat, akik azt közvetíteni tudták és közvetítették is. Vagyis nemcsak Nekik adta meg ezt a szent Tudást, hanem rajtuk keresztül mindenkinek, akinek füle van rá és meg szeretné, meg akarja hallani. Rajtuk keresztül – valószínűleg fel nem becsülhető mértékben – az egész emberiség tudása gazdagodott.

A SAS

Az aquila latin szó magyarul 'sas'-t jelent. A mi közösségünk ezt a nevet viseli. Anélkül, hogy kitérnék a 'sas' szimbólum elemzésére, leírom, hogy miért választottuk ezt a nevet, Számunkra mit jelent. A SAS-ok olyan sas alakú fényes angyali lények, akik az emberi 3D-hez /általunk érzékelt, de tudományosan nem autentikus meghatározás/ képest jóval feljebb, az 5D-ben vannak (szemlélődésben kapott tudás alapján összesen 12 dimenzióval számolunk), és akikkel élő kapcsolatunk van. Olyanok Számunkra, „*mint az Isten által fölénk rendelt pásztorok* (ők kerestek meg bennünket, és rajtunk tartják a szemüket, hogy el ne tévedjünk az útról: nagy hálával tartozunk ezért a felügyeletért is)” Ezt a kapcsolatot részletesen leírja lelki vezetőnk, Pável Márta az „Akinek füle a hallásra, az hallja meg!” című könyvében, amelyből a fenti idézet is való és aki nélkül erre a tudásra nem tehetünk volna szert. Ő is olyan közvetítő/ erős túlzás szerkesztő megjegyzése/, mint Bingeni Szent Hildegárd vagy Avilai Szent Teréz volt. A könyvben szereplő egyik szemlélődésében a következő olvasható: „A lelkembe azt mondta: Ti SAS-ok vagytok, fogadalmat tettetek nekem, menjetek vissza, de ne veszítsetek el a fényeteket, amit adtam. Repüljetek, világítsatok, halásszatok, segítsétek be hozzám a lelkeket.”²² Az AQUILA tagjai fogadalmat tett lelki sasok, akiket Isten feladattal bízott meg. Ezért választottuk ezt a nevet. A 'sas' Hildegárdnál több helyen is megjelenik, többek között egy Clairvaux-i Bernáthoz írt levelében, amelyben Szent Bernátot egy sashoz hasonlítja: „Te vagy a sasmadár, aki a napba

²¹ Navarrai Margit (<http://mek.oszk.hu/01300/01391/html/vilag038.htm>)

²² Pável Márta: i. m.: 293.

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

néz.”²³ A legérdekesebbek azonban azokban a látomásokban szerepel, amelyeket a két kortárs szerzetes, Gottfried és Theoderich idéznek Hildegárd életéről írott művükben. Az egyik látomást nagybetegen kapta (mozdulatlanul feküdt egy takarón a földön, már azt gondolták Róla, hogy halálán van): „Én azonban ezekben a napokban egy valós látomásban az angyaloknak Szent Mihály seregéből való hatalmas, az embernek mérhetetlennek tűnő csapatát láttam, akik a vén sárkánnyal harcoltak. »Ej, ej sasmadár. Miért alszol te a te tudásodban? Emelkedj fel tétovázásodból! Felismernek majd ragyogó drágakő, minden sas látni fog téged, a világ gyászolni fog, de az örök élet örvendezik majd. Ezért, ó hajnalpír, emelkedj fel a Naphoz. Rajta, rajta, emelkedj fel és igyál.« Tüstént felzúgott a sokaság: »Hozsánna! A hírnökök hallgattak. Még nem jött el az átmenetel ideje. Kelj fel hát Szűz! « A testem és érzékeim erre nyomban visszatértek a mostani életbe. Észrevették ezt leányaim, akik az imént még sirattak. Felemeltek a földről, és ismét ágyba fektettek. Így kaptam vissza régi erőimet. S bár a regulázó betegség nem tágított tőlem teljesen, szellemem napról napra erősödött, erősebb lett, mint annak előtte.”²⁴ Fentiek alapján látható, hogy Hildegárdnak is tudni kellett önmagáról azt, hogy Ő egy SAS, akinek cselekednie kell. A látomás egy ígéretként is értelmezhető, amelyben megmutatják Számára, hogy amennyiben nem tétovázik tovább és megteszi, amit kérnek Tőle, akkor a halála után a SASokhoz, vagyis jutalomként jóval feljebb, a 3D-ből az 5D-be kerül. A következő utáni fejezetben az alábbi olvasható: »Nem hallgathatjuk el azt sem, hogyan látott lázas betegségében egyszer szenteket, akik hozzá szóltak: „Bosszuld meg Uram a te szentjeidnek vérét!” (Vö. Jel 19,2) Mások meg ezt mondták neki: „Szívesen viseld a fájdalmat, mit tűrnöd kell!” Más szentek egymás közt váltottak szót: „Vajon velünk tart, vagy nem?” Erre megint mások így válaszoltak: „Múlt, jelen és jövő még nem engedik neki. Ám ha művét bevégezte, magunkkal visszük.” Végül valamennyien így kiáltottak: „Ő boldog és bizakodó lélek, emelkedj fel, mint a sas madár mert a nap teremtett téged, de te nem tudtad!” És nyomban felgyógyult.«²⁵ Fentieket összefoglalva látható, hogy ugyanazon az úton járunk, amelyen egykor Hildegárd is járt. Ezt Pável Márta a könyvében így foglalja össze: „Hildegard könyvét olvasva egyértelműen kiderül, hogy Ő is „SAS” ...! Ezzel úgy vélem, mindent elmondtam, nagyon hasonló működést kapott, mint mi. Megdöbbenő, hogy 800 évvel ezelőtt is ugyanaz volt Isten „receptkönyve” az ember megmentésére, mint ma. Ebből is látszik,

²³ Adelgundis Führkötter: i. m.: 138.

²⁴ Uo. 79.

²⁵ Uo. 84-85.

Szent Hildegárd sas szimbólumai, ismert földön kívüli lényeket?

az ember nem sokat változik."26 Az „Akinek füle van a hallásra, az hallja meg” című könyvben többek között egy olyan szemlélődés is olvasható, amelyben a szerző Hildegárral találkozik és beszélget Vele. Javaslom ennek, illetve az egész könyvnek az elolvasását.

Szent Hildegárd ismert földön kívüli lényeket?

Fentiekben ezt a kérdést már meg is válaszoltuk, hiszen a SAS-ok is „földön kívüli lények”, azonban meglátásom szerint az alábbi, Sciviasban olvasható részletben Hildegárd másra, alacsonyabb létformákra és nem angyalokra utal: „Ahogy Istennek tetszik, úgy emeli lelkemet majdnem az égbolt és a változó légrétegek magasába, majd azonnal tovább különböző népek közé, legyenek a Távol-Keleten, vagy ismeretlen vidékeken...”27 Előző részben olvasható, hogy Hildegárd és mi (AQUILA) nagyon hasonló működést kaptunk. Ebből kiindulva nehezen tudom elképzelni, hogy Hildegard nem ismert volna idegen létformákat28, az „ismeretlen vidékeken” kifejezés erre utalhat. Hildegard az *Okok és gyógymódok* című művében többek között ír arról, hogy az ember álmában képes a jövőbe látni: „Mivel tehát az ember lelke Istentől való, miközben teste szunnyad, olykor igaz és eljövendő dolgokat láthat, vagyis megtudhat olyasmiket, amik az ember számára a jövőben rejlenek, ám amelyek ekképpen olykor mégis a tudomására juthatnak.”29 Aki pedig megtapasztalta azt, hogy az emberi lélek képes a testtől függetlenül az időben „utazni”, annak az sem lehet idegen, hogy más dimenziókat, létformákat is meglátogasson. Az, hogy a középkorban élő apátnő mindezt nem fejtette ki jobban, ne csodálkozzunk. Az is óriási bátorságra vall, amiket – Isten parancsára – leírt.

Források:

- Adelgundis Führkötter: *Bingeni Hildegárd élete ahogyan Gottfried és Theoderich szerzetes a XII. században lejegyezte*, Ursus Libris, 2004
- Palánki Tamás István: *Hildegard von Bingen*
(<https://kulturtortenet.blogspot.hu/2013/06/hildegard-von-bingen.html>)
- Kemenczky Judit: *Hildegard von Bingen tér-idő-órája*
(<https://terebess.hu/keletkultinfo/bingen.html#8>)

26 Pável Márta: i. m.: 141.

27 Hildegard von Bingen: *A megváltás tüzes műve* (Részletek a Sciviasból)
(<http://terebess.hu/keletkultinfo/bingen.html#2>)

28 Lásd Vargáné Pável Márta: *Az idegen lényekről, a földönkívüli életről*
(<http://www.aquilapart.hu/tullepes/tullepes002.pdf>)

29 Hildegard von Bingen: *Az álomról* (Részlet az *Okok és gyógymódok* című műből, Magyar László András fordítása)
(<https://terebess.hu/keletkultinfo/lexikon/bingen.html>)

Május van, most aktuális... - Jézus Krisztus születésnapja

- <http://www.katolikus.hu/szentek/0917-424.html>
- Török Csaba: *Teréz 500* (<http://www.magyarKurir.hu/nezopont/terez-500>)
- Navarrai Margit (<http://mek.oszk.hu/01300/01391/html/vilag038.htm>)
- Pável Márta: *Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!*, m. k., Bp., 2009, 107.
- Polgár Anikó: *Hildegardis Bingensis* (http://magyar-iroda-lom.elte.hu/palimpszeszt/16_szam/03.htm)
- Hildegard von Bingen: *A megváltás tüzes műve* (Részletek a Sciviasból) (<http://terebess.hu/keletkultinfo/bingen.html#2>)
- Vargáné Pával Márta: *Az idegen lényekről, a földönkívüli életről* (<http://www.aquilapart.hu/tullepes/tullepes002.pdf>)
- Hildegard von Bingen: *Az álomról* (Részlet az *Okok és gyógymódok* című műből, Magyar László András fordítása) (<https://terebess.hu/keletkultinfo/lexikon/bingen.html>)

A cikk írója: Rizmayer Péter, A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 15 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Túllépésben rendszeresen publikál.

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg
Könyvemből részlet

Pável Márta

**Május van, most aktuális... -
Jézus Krisztus születésnapja**

Mielőtt rátérnék az új információra – ami ha nem lenne, nem kezdtem volna el ezt a fejezetet – egy kis történelmi kutakodás következik. Ki mit tud, hogyan bölcselekedik arról, mikor született meg a mi Megváltónk.

A mostani egyházi döntés szerint – más információ hiányában – megmaradtunk abban a dátumban, amit Kr.u. 354-ben határozott meg az Egyházunk, tehát Jézus Krisztus születése napját december 25-ében állapította meg, és ez így Karácsony ünnepe lett. (Ennek az időpontnak az első jelét 354-ben, a Philokalanius-naptárban találjuk meg.) Jézus születésnapjának meghatározása ebben a korban nem is volt kis feladat, ugyanis Jézus Krisztus személye a halálával, illetve a feltámadással vált fontossá. A születésének helyét egy szépen kidíszített csillaggal, közepén precízen egy benyúlható lyukkal megjelölni – ahogyan Izraelben teszik, és a zárandokokkal elhitetni, hogy pontosan itt történt a születés

–, nekem egy kissé gyerekes. Ha azt sem tudják biztosan, hogy mikor született, akkor hogyan tudják pont azt a 10 cm-es helyet behatárolni? (De ez az egész más lapra tartozik.)

Egy kis történelmi visszatekintés: Az idők múlásával többféle vélekedés alakult ki a születés időpontjával kapcsolatban, melyek szerint január 6-án, május 20-án, április 18-án, 19-én vagy november 25-én lehet a valós időpont. A választás valószínűleg azért esett végül december 25-ére, mert a keresztény Egyház így akarta szimbolikusan legjobban felhasználni ezt az időpontot. A sötét hosszú éjszakák ekkortájt szűnnek meg, és hosszabbodni kezd a nappalok ideje. Más vélemények szerint ellensúlyozni akarta az egyéb pogány kultuszok hatását, mint az óperzsa Napisten (Mithrasz) kultuszát, a Sol invictus (Legyőzhetetlen Nap) pogány tiszteletét. Köztudott, hogy a Jeruzsálem-i Egyház ezzel szemben január 6-án ünnepelte Jézus születését és megkeresztelését.

(1.) Artner Edgar igen alapos tanulmányában, mely az egyházi ünnepekkel és szertartásokkal kapcsolatban született: *„A Megváltó születésének évét is különbözőképpen állapítják meg a tudósok, a születés napját pedig – sajnos – a történelmi források szűkszávu-sága miatt egyáltalán nem lehet meghatározni. Tehát mindazok, akik egyik vagy másik naphoz kötik e világraszóló eseményt, leg-feljebb hagyományra hivatkozhatnak. Ilyen tiszteletreméltó régi-ségű hagyomány szól december 25-e, mint az Úr születésnapja mellett.”* (Artner Edgár: *Az Egyházi évnek, ünnepeinek és szertar-tásainak kimerítő leírása és magyarázata a művelt közönség szá-mára*, Szent István Társulat, Bp. 1923. 37–38. o.)

Egy másik pogányabb felfogás szerint: (2.) *„'A Szűz szült! A fény növekedik!' Sőt az egyiptomiak az újszülött Napot csecsemő képé-ben jelenítették meg, ezt születésnapján, a téli napfordulón előhoz-ták, és imádásra felmutatták a híveknek. Kétségtelen, hogy a Szűz, aki így megfogant, és fiat szült december 25-én, az a nagy keleti Istennő volt, akit a sémiták a Mennyei Szűz vagy egyszerűen a Mennyei Istennő néven ismertek, a sémi országokban ő volt Asztarté egyik alakja. Nos Mithrasz tisztelői rendszerint a Nappal, vagy amint nevezték, a Győzhetetlen Nappal azonosították, ezért az ő születése napja is december 25-ére esett.”* (J.G. Frazer: *Az aranyág*, Gondolat, Bp. 1965. 209. o.)

További magyarázatok: (5.) *„A napot nem véletlenül választották ki, ugyanis a Mithrasz-kultusz ekkor ünnepelte a Nap születésnapját (Natalis Solis Invicti). Szent Maximinus trieri püspök, az ariánusok kemény ellenfele egyik karácsonyi szentbeszédében azt mondja, hogy Krisztusnak azért kellett pogány ünnepen megszületnie, hogy azok, akik a pogány babonában leledzenek, elpiruljanak [...]”* (Bá-lint Sándor: *Karácsony, húsvét, pünkösd, A nagyünnepek hazai és közép-európai hagyományvilágából*, Szent István Társulat, Bp. 1973. 18. o.)

Jézus születésének esztendejét illetőleg a hittudomány is megosztott. Nagyon korrekt és részletes elemzést végzett ebben a témakörben – többek között – Bajusz Ferenc református teológus, aki végeredményben a kérdéses időpontot minden lehetséges és ismert körülmény figyelembe vételével Kr.e. 7 és 5 közé datálja. (Lásd erről: Bajusz Ferenc: *Melyik évben született Jézus?* In: Theológiai Szemle, 1965. 1–2. szám.)

„A bibliai idézet ^(4.) két információt is közöl: Jézus Heródes halála előtt született, és azt, hogy valami ritka látványosság volt az égen. [...] Heródes halálának az időpontját kell megkísérelni megfejteni, és aztán már van egy adat a további kutatásokhoz. Heródes halála a történészek szerint i.e. 4 tavaszán volt, a zsidó húsvét előtt. A zsidó húsvét abban az évben április 11-ére esett. [...] Nem sokkal a halála előtt egy lázadás tört ki ellene...”

^(4.) „A háromszori együttállásról röviden annyit, hogy akkor jöhet létre, amikor a Jupiter látszólagos hurok mozgása teljesen lefedi a Szaturnuszét. [...] Tehát megállapíthatjuk, hogy ez volt az égi jel, mely először i.e. 7. június elején, másodjára szeptember végén, és végül december elején tűnt fel. [...] Az evangélium leírása szerint a napkeleti bölcsek nem csecsemőt, hanem gyermeket kerestek. Eből arra lehet következtetni, hogy Jézus ekkor már nagybacska volt. Erre találunk is magyarázatot, ha azt feltételezzük, hogy Jézus hamarabb született, mint i.e. 7 decembere. Mi utalhat erre az elképzelésre?” (a kiemelések tőlem.)

Ennyi visszatekintés után hadd idézzem ^(5.) C. G. Jungot, aki hosszas elemzés után *Aión* című könyvében, a 71. oldalon eljutott egy olyan következtetésre, amit nekünk Jézus Krisztus mondott szemlélődésben. „Az irániak felfogása szerint a Jupiter jelenti az életet, a Szaturnusz pedig a halált. [...] együttállásakor nem ezért különleges ellentétek állnak együtt. I. e. 7-ben ez az együttállás nem kevesebbszer, mint háromszor fordult elő a Halak jegyében. A legszorosabb megközelítés i. e. 7. május 29.-én (!!!) következett be, és pedig 0,21 (foknyira), azaz tehát kevesebbre, mint félholdnyi szélességre.”

(S egy kis „szubjektívizmus”) Szemlélődésben azt a kérdést, hogy mikor is született valójában Jézus Krisztus, többször is feltettük az Úrnak, és részletekben kaptuk meg a választ.

1997-ben már tudtam, hogy i.e. 7 a pontos év, de a napot csak két évvel később sejtette meg az Úr velünk. Mikor az évet megtudtam, akkor még az Egyházunk határozottan nem vallotta ezt az időpontot, ma már több helyen is említést tesznek róla.

1999-ben ismét elmélkedésben megkérdeztem Jézus Krisztust, pontosan mikor született. Mutatta az i.e. 7-et, de a hónapra kicsit „csipkelődő” választ adott. Valamikor tavasszal, mutatta, hogy elég szép idő volt, zöldelltek már a fák.

– Pontosán mikor, Uram? – kérdeztem.

- *Akarod, hogy kiderüljön, hogy a te születésnapodon születtem?*
- *Jaj, nem Uram, biztosan képzelődök – hogy ezt hallom, – ekkora kegyelmem nem lehet.*

Jézus Krisztus mosolygott rám, és azt mondta:

- *Jó, akkor maradjunk a tavaszban.*

Nem sokkal utána, talán egy fél év múlva, a kezembe került a fent idézett Jung könyv. Amikor a 71. oldalig értem, nem hittem a szememnek. Ott volt Jézus Krisztus születésének időpontja, ami az én születésem dátuma is. Meredtem a könyvre, mint ha szellemet láttam volna. Istenem, Te drága, hát megmondtad, én meg csak (ismét) badarságot beszéltem. Mekkora dolog ez nekem, köszönöm, Uram!

Ma, mikor ezeket írom, 2009. május 29. van. Tehát kb. 2015 éve született Jézus Krisztus, a Megváltónk. Reggel, mielőtt még bárki megköszöntött volna, az Úr elébe siettem, hogy Ő legyen előbb megköszöntve, és ennek örömeire írtam meg ezt a fejezetet is. Reggel megint adtam ajándékot az Úrnak – habár már eléggé unhatja –, magamat adtam. Tudom, igazat mond, mi kellünk Neki, értünk jött, az emberekért, engem már örökre megkapott. Nyomorúságos kis ajándék lehetek a Teremtőnek, de hát ennél többem már nincs. Ha jól meggondolom, ma még leszedhetem a legszebb rózsámat, és majd a szobra elé teszem, a teljes szabad akaratommal együtt. Prohászka O. (6.): *„Dec. 25. A gyermek Jézus összes édesége van szívemben – karácsony! Igaz, az a barlang nem a mesék marcipános háza ott az erdők mélyén, hanem kemény szirtű barlang s bárdolatlan jászol, de ez a {mel de petr}'{et lac de saxo durissimo}. [méz a sziklából, és tej a kemény kőből] Vágyom, vágyom az én karácsonyom, a másvilágban való születésem után! Jöjj, Úr Jézus. Az is kemény s szenvedés lesz; de jó lesz. Mai beszédemről egy parasztasszony azt mondta, hogy „értelmesen beszélt”. No, hál’ Istennek, hogy mikor tűz az ember lelke, akkor értelmes beszédét dicsérik!”*

Végezetül, Istennek nagyon fájdalmas, hogy Fia születése, a megérkezésének ünnepe a III. évezredre giccses télapó-ünneppé degradálódott. ... Olyannyira feledésbe merült az igazi karácsonyi ünneplés valós oka, hogy lassan a többség már igazán sehol sincs az igazságot illetőleg, nem is tudja, hogy mit is kellene tennie a lelkével ezen a napon. Senkinek nem jut eszébe Jézus Krisztust megajándékozni, csak az, hogy Ő, az ember, mit kap. Végül is Jézusnak van születésnapja, nem az embernek, az emberek a szeretet gyakorlása címszó alatt, egymást ajándékozzák meg, de akinek a születésnapja miatt teszik, arról hogy lehet már-már teljesen elfeledkezni? Milyen farizeusi, szeretetlen viselkedés ez?

Nagyon szeretem Prohászka Ottokár szentéletű püspökünket. Amikor a szavait olvasom, mindig megkönnyebbülök. Mikor engem azzal vádolnak, nem vagyok elég finom a közlésben, akkor Őt, az írásait nyújtogatom magamban, nos, ehhez mit szóltok. Amúgy Jézus Krisztus sem volt kendőzött beszédű, és nyugodtan megmondta, amit akart. Például a farizeusoknak azt, hogy kívülről meszelt sírok, belül pedig rohadnak. Magam Jézust követem a szókimondásban is, ahogyan ezt tette Prohászka is.

Neki is hasonló problémái vannak, mint nekem a földi-emberi lelki viselkedéssel, annak a szintjével. Prohászka lelkiségét megérezve, segítséget kaptam Tőle, hogy kedves olvasóim is jobban megértsenek, hogy felrázódjanak. Hogy lássák, nem azért született meg a valóságos Isten, hogy 2000 év alatt ezt a rettenetes súlyú, végtelenül nagy szeretetet mutató tettet lelakjuk, eltüntessük az emberiség tudatából. Íme, átadom sorait: ^(6.) „*Emberek, kiknek minden lapos és ordináré; emberek, ti a blazirtságnak s alávalóság-nak gőzhengerei; emberek, ti hájbakötött lelkek! Hát nem peckelítek föl szemeiteket az Isten csodáinak meglátására, az Isten hegyláncainak megbámulására?! Emberek, hát azért van lelketek, hogy karikatúrává bambáskodjatok s a Fölségest egy-két idegingerrel letárgyaljátok?! Emberek, meneküljete az elbutulás s az elállatiasodás rohamos folyamatából, az eliszaposodás s elanyagiasodás mocsárterjeszkedéséből. Nézzetek magatok köré! Szentek vannak köztetek, égbe törő lelkek, nagy tettek megcselekvői, tiszta folyamok megindítói, nagy lelkivilágok kitárói... Emberek, vannak csillagok s örök sarkok; s ti is azok felé vagytok igazítva. Elkoptatok, igaz, – hajótok roncs, s koldusai letetek a bennetek rosszul fejlett hitnek s győzelmes tavaszi ággá fakadni nem tudott reménynek ... Elkoptatok – koldusai, angolbetegai lettetek szüleitek lelketlenségének s bűneinek... Egy ősi bűn marta gyökér véznái vagytok... Ah, igen, igen... Ezt az istállót Herkulesz nem tudná kisöpörni... De van külön valaki, aki az Úr Jézus!*”...

A mai születésnapon (május 29.-én) szívből kellene ünnepelnünk, hogy csecsemő alakjában eljött Isten hozzánk, az eltévedt emberekhez. Megalázta magát azzal, hogy felöltötte a mi behatárolt, sűrű anyagú formánkat, Ő, aki Végtelen! Előttünk növekedett, megmutatva, hogy ugyanezt Vele, bármikor mi is megtehetjük, a végleges hazamenetelig követhetjük. Hát nézzünk így Rá, adjunk szállást neki magunkban!

Végezetül egy karácsonyi elmélkedés

1998 decemberében ezt a tanítást kaptam Istentől

Láttam egy filmet, illetve a végét. Egy ferences szerzetesek között élő kisfiúról szolt. Megkapó volt a szerzetesek idealizált szeretete és a kisfiú gyermekes, végtelen nagy hite. (Jó lenne, ha ez így igaz lennel!) A fiú a kereszten függő Jézussal beszélgetett, és kihúzta kezéből a szeget, hogy a kenyeret, amit a fiú hozott neki, el tudja venni. S Jézus elvette, s teljesített mindent a fiúnak, aki a végén hozzásimult, és kérte, hadd menjen el a mama után, és meg is halt a gyerek.

Lk 11,9 ...*Kérjétek és adatik nektek: keresetek és találtok, zörgesetek és megnyittatik nektek. Nagyon-nagyon szép volt, de főleg*

szívfájdító. Olyan jó, mi-

kor még valaki így szereti az Istent! Olyan jó, mikor még butuska gyermekként bújhatunk Hozzá! Olyan nagyon jó végtelenül tudatlannak és egyszerűnek lenni! Nem is tudják az emberek, mennyire jó! Annyira irigyeltem a gyereket... én tudom milyen érzés ez. A legjobb, a legszebb, a leggyöngédebb, s nagyon fájdalmas nekem, hogy ma már nem ilyen gyermeki a viszonyom Istennel. Én annyira szeretnék mindig csak a kisgyereke maradni, de sajnos engem felnőttként kezel. Racionálisan, logikusan, semmi szentimentalizmus. Jéghideg logikával, mégis irgalmas szeretetettel. De nagyon vágyódóm, hogy olyan módon szeressen az Isten, ahogy régen, ahogy a naiv gyermek. Sajnos felnőttem. Most is szeret, vigyáz rám, segítőt看 küld, de nagyon nehéz, mert dolgoznom kell, és nincs többé nyavalygás, buta értetlenség. Isten, amit vetett, le is aratja. Szigorú, de igazságos. Tudom, én ezt vállaltam. De ebben a lélektelen világban időnként kegyetlenül vágyódóm az ilyen szeretet után. Az

emberek is félnek engem szeretni, azt hiszik, én erős vagyok. Nem hinném, hogy annyira az lennék, hogy félni kelljen tőlem.

Isten megint eszembe juttatta a „villanydrótos” hasonlatát. Azt mondta nekem, hogy nem szenvednék többet, ha a testemet nem nézném, azt sem, mi van körülöttem. Csak Őt szolgálnám, és semmi más nem érdekelne csak az, hogyan áramlik át rajtam a Fénye. *Láttatta velem a drótot, amivé lettem. Nem éreztem semmit, nem hallottam semmit, csak egyre áramlott át rajtam, mint egy csővön, az Ő ereje. Megértettem, nincs más dolgom, csak ezt tenni. Ez lesz az én karácsonyi ajándékom Jézus Krisztusnak.*

Láttam, minél szélesebben teszem ezt a csatlakozást, annál több ember tud rákapcsolódni. Teljesen megszűntem. Csak a Fényre figyeltem, nem fájt semmi, nem érdekelt senki és semmi.

Azt mondta Isten, ha ennyire nem figyelek másra, csak rá, akkor rájönnek, tehetetlenek velem, és békém lesz. Ezt gyakoroltatta is velem. Nagyon fontos volt, hogy megértsem, ha teljesen feladom magam, akkor mindent megnyerek! Misén meg tudtam tenni, s nagyon jó volt, ezt az igaz utat még sokat kell gyakorolnom.

Azt is megtudtam, hogy itt a földön minimum hozzám hasonló emberek kellene a többi ember visszaviteléhez, mert azok annyira sűketek, hogy nem hallanak mást, csak az emberi hangot. Minél szélesebben folyik át rajtam a Fény, minél jobban feladom magam, annál több ember menekül meg. Azt is láttam, hogy akik csak a vezetékek közelében vannak, azok is megmenekülhetnek, mert a mágneses tere vonzza őket, de egyedül nagyon nehezen sikerülhet nekik.

Beletettem a vezetékekbe egész Magyarországot. Ha dolgozni kell, hát ne kíméljem magam. Látod Uram, máris dolgozom.

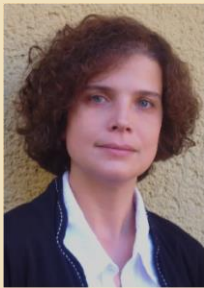
Istenem, mikor simogatsz meg úgy, ahogyan azt a kisgyermeket. Hidd el, az vagyok még én is, ha nagyra nőttem is. Szeretlek Uram, halálosan szeretlek. Haza mennék már, de tudom, nem siránkozom, még dolgoznom kell. Megyek, s nem félek.

Biblia: Zsolt. 5,13 Mert Te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a Te jóságoddal, mint egy pajzsral.

Irodalom: Biblia Szt. István T.

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 25 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a <http://www.sasmarta.eoldal.hu> oldalon.

Marton Janka

Transzhumanizmus

Transzhumanizmus ma

A transzhumanizmusnak nincs egységes fogalma, világszerte felbukkanó, rendkívül szerteágazó mozgalom a tudomány, technika és művészetek világában. Közös elv meghatározásaként a szó közvetlen fordításából indulhatunk ki: transz-humánus, *emberen-túli állapot* elérésére való törekvés, vagyis *a jelenleg a köztudatban élő, az ember lehetőségeiről és korlátairól kialakult, illetve belénk szocializált köznapi kép meghaladása*. Hit abban, hogy az ember lehetőségeiben sokkal több annál, amit jelenleg megél, és az evolúció továbbhaladását egy minden szempontból magasabb létsíkon élő emberi forma felé fordíthatjuk, *tudatos törekvéssel*.

Transzhumanistának hívjuk ma azokat: akik a számítógép és ember összehangolásában látják a jövőt vagy a kiborg testrészek beültetésében. Azokat is, akik lehetségesnek tartják a génállomány módosítását olyan módon, hogy hatására egészségét hathatósabban megőrző, akár több száz évig élő és a mostaninál jóval fejlettebb, sőt szinte superhősi különleges képességekkel rendelkező emberek élhessenek. Vagy akik biztosak abban, hogy földön kívüli civilizációk tanítanak majd meg minket arra, hogyan változtassuk meg jelenlegi lehatárolt képességeinket. A „transzhumanisták általában támogatják az új technológiákat, mint a nanotechnológia, biotechnológia, információs technológia és a kognitív tudomány összekapcsolódását, és az olyan lehetséges jövőbeli technológiákat, mint a szimulált valóságok, mesterséges intelligencia, elme-átvitel, és a krionika. A transzhumanisták hiszik, hogy az emberiségnél fel kell használni ezeket a technológiákat, hogy többé váljon.”³⁰ A tudományos világ élkutatói, megannyi laboratórium és milliárd dollárnyi vagyonok sorakoznak fel e törekvések mögött.

Transzhumanizmus - másképp

A vallások általában rosszállóan és elítélően tárgyalnak a transzhumanizmus törekvéseiről. Természetesen egyetértek azzal, hogy annak túlzott liberális vonalai (pl. nemek megválaszthatóságára

³⁰ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Transzhumanizmus>

törekvés) és hatalomvágyó diktatórikus ágai (pl. a nem haladó emberekkel való leszámolás) teljes mértékig elítélendők. Ugyanakkor a fejlődésben való megszállott hit és egyre nagyobb eredményeket elérő törekvés mellett nem mehetünk el.

Valamint felmerül a kérdés: az Isten útján vezetett ember, aki például az elmélkedő ima misztikus útján halad, az nem „transzhumanista”? Én azt gondolom igen, csak másként. Aki a lelkét finomra hangolva Isten törvényei szerint él és az Ő kezébe adva magát, engedi magát a Végtelen Úr által vezetni: az egyre inkább elszakad az anyagi létől. Egyre kevésbé lesz neki fontos a test, egyre inkább látja a maya világ képlékenységet és semmiséget. Ezáltal képessé válhat olyan dolgokat érzékelni, felfogni, ami a sűrű anyagban élők számára lehetetlennek tűnik. Annak a három dimenzió kemény falai lebomlanak és áttetszővé válik a lét más létformák felé is. A „sors” törvényei számukra nagyobb összefüggésben mutatkoznak meg, az Istentől való elszakadás, karma, kegyelem és visszatérés világrendező elvének vonala köré rendeződve. Így lát olyan ok-okozati összefüggéseket is, melyet a hétköznapiakba ragadt ember most nem lát. Ez az ember már nem tud másoknak ártani, de magát sem pusztítja, hanem harmóniában élve az univerzum lényeivel egymást támogatva szárnyal a fény útján. Mi ez, ha nem az IGAZI magasabb rendű emberi lét? Kitörés a belénk szocializált materiális világban való boldogulásért való küszködés kereteiből? Ahol a lélek szabadsága az Istennek adottságban a végtelenre nyílik, ahol a szeretetben semmi sem lehetetlen, ahol az élet az öröklét egy szakaszaként látható és a múlandóság rettegése már sehol sincs. Ahol az embert nem korlátozza le a saját egója, ahol az Úr előtti alázatában meg nem érdemelt magasságokba emeltetik.

Amíg az ember azért akar hosszabb életet, mert fél a haláltól vagy mert ragaszkodik a földön megszerzett vagyontárgyaihoz, addig éljen bár több száz évig, nem válik magasabb létsíkon élő lénné, legfeljebb fejlettebb gyógyszerrel rendelkező, de a matériába még erősebben beleszálló, származásos lény marad. Töltse fel bár gondolatait számítógépekre, amíg azok a gondolatok alantasak és beleszálltak a három dimenzióba, nem többek egy tárgyúszemű ténnyé agyának kiterjesztésénél. Sőt, ha negatív célokkal rendelkeznek, még annál is rosszabb, lelki mocsokban fetregő fémes ízű lelkek lesznek, nemhogy ember-felettié, *hanem ember-alattiakká válnak*, ha csupán a technológiától várják a felemelkedést.

Hiszek abban, hogy az interdiszciplináris megközelítés előbbre viheti az emberiséget, hogy amiként a keleti kultúrák holisztikus szemlélete hatékonyabb volt évezredekkel ezelőtt, úgy a mai modern tudományágaknak is valóban össze kellene fogniuk az emberi lény jobb megértése végett. De mindez csak akkor ér valamit, ha a cél az erkölcsiségében is magasabb szintű, az Istenhez való hazatérés céljával működő, szeretettel teli, és lelkének örökéletű voltát felfogó emberi létforma kialakítása.

Abban is egyetértek, hogy az evolúció akár tudatosan is irányítható – de akkor van értelme, ha az irányítást szabad akaratból átadjuk. Nem egymásnak, nem valamiféle fejlettebb hatalomnak, hanem Isten akaratának. Ha ezt megtennénk, az Ő végtelen működése olyan létszintre emelhetne minket, melyről most még valószínűleg fogalmaink sincsenek. Talán így már érhető, miért gondolom azt, hogy a misztikus a legigazibb transzhumanista, a szó nemes értelmében...

Ha ezt a tudósok és az őket támogató pénzemberek megértenék, és megtennék a teljes, vissza nem vont meghajlást az Egy, maya fölötti Valóság előtt, akkor legmerészebb fantáziájukat is túlszárnyaló dimenziók tárulhatnának fel előttük. Persze nem a világi hatalom megszerzése, hanem a valóban nemesebb emberi lény kifermálása tekintetében.

Jó lenne, ha a Föld egy olyan világ lehetne, ahonnan az emberek a Krisztusi megváltás művét elfogadva fénné válva haza térnének, megtalálva az utat az anyagi létből az egyre finomabb lelki világ felé, szétrezegtetve a materiát. Ekkor lenne az emberi létforma a feladatát igazán betöltő, tiszteletre méltó, VALÓBAN transzhumánus valóság. Teilhard de Chardin gondolatait számos alkalommal tűzik zászlajukra transzhumanista mozgalmak. Ám ő, aki a tudomány és vallás összebékítésén oly sokat munkálkodott, aki az anyagot nem vetette meg, hanem áttelekesíteni akarta és kifejezni benne Isten akaratát, végső soron Ő is abban hitt, hogy mindennek gyújtópontja Krisztus, Ő a tudat fejlődésének Ómega pontja. „...egyáltalán nem a mi éjszakánkból fokozatosan fakad fel a fény, hanem a már létező Világosság oszlatja szét árnyainkat, türelmesen és tévedhetetlenül. Önmagunk erejéből mi, teremtmények, csak Árny és Űr vagyunk. Istenem, Te vagy az örök Erőtér mélye és szilárdsága, időtlen és tér nélküli. Világmindenségünk Benne fakad fel fokozatosan, s nyer beteljesülést, elvesztve határait, melyek oly nagynak mutatják. Minden csupa

lét. Csak lét van mindenütt, kivéve a teremtmények részekre szakadozott-ságát és atomjainak ellentétes feszültségét.”³¹

A cikk írója: **Marton Janka**, az ELTE tanítóképző karán vizuális nevelés szakon művészettörténet tárgyban diplomázott Krisztus-ábrázolásokból. Eddig rövid írásai jelentek meg az [AQUILA Magazin](#)ban és a [Túllépés](#) első számában. 20 éve az AQUILA közösség tagja.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke

Honlap: www.aquilapart.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 – 327-47-93

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő:

Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke

Főszerkesztő helyettes:

Szeibert Márton AQP média elnöke

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Bainé Varga Katalin, lektor

Horváth Olivér, grafika, egyéb munkák

Kaiser Andrea, lektor

Kertész Lóránt, korrektor

Kis Enikő, lektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Marton Krisztián, korrektor

Mészáros Gabriella, lektor, korrektor

Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor

³¹ Teilhard de Chardin: *Mise a Világ felett. Út az Ómega felé.* Szent István Társulat, Budapest, 1980.